
Bódi Tóth Elemér

KÜSZ ÉS CSÉR

Alig-árnyék
a szárnyas víz fölött,
ha híz,
a küszvágó csér.
Villás farkú
madár, úgyszólván
kecses.
Hab neszez,
ahol leng.
Csak fölcsapódik,
mint láthatatlan
kürtőből.
Magas az ég,
farkán lobog.

Csaknem sirály.
Víz felszínén
a küsz
más.
A hal
hal.
Ez a madár
végül is
elragadja.
Én láttam,
amikor lecsap
a küszvágó csér.
Zuhanás,
emelkedés.
Vég – a kicsi halnak.

Nap
és hold.
Mondta Nelly Sachs:
a két sanda tanú,
aki semmit se látott.

Nem a küszről
és a küszvágó csérről
beszélek.

ÉLT EGY ASSZONY

Else
Lasker-Schüler,
az Olajfák hegyére temettek,
később
sanda düh dúlta
ezt a temetőt is. Mondhatni
Amnonnal, az ember –
hasonlója és mása
törékeny cserép,
rohanó árnyék,
illanó álom.
Mondhatni,
gyilkos légió
járt
a hegyen.

Ez
nem változik,
sem a hegyen,
sem másutt,
szegény Else.

Szólt:
Ahol mesélsz, égbolt tárul.
Igaz.
Így van, ahol mesélnek.
Az égbolt igaz.
Érdekes,
mennyire így van.

Trónol
egy gyermek
magasan
a frissen vágott fű,
a nyers tetején.
Illatos ágy.
Zöld.
Eleven.
Alatta
tücsök, bogár.
Én voltam.

Macska ugrik
az ablakba,
küldd el.
Vadgalamb búgdogál.

A szerelem,
a szerelem.
Hány nevet adtak
néked.

Az ember –
tüskés úton jár,
vérzik a talpa,
látszik
egy mezei szil,
érdes fény alatta
csókot
ne érjen.
Óvó lomb
bársony árnya.

Élt
egy asszony,
énekelt,
táncolt,
csupa seb.
Az ember –
mit tudunk mi
a mi szívünkről.

FORRÓSÁG TIBERIASBAN

Finánc idő hozzám pöndörül,
feketül a kávé, mint az úr,
a Kineret, Galilea kék
szeme fénylik, hány nap süt le még.

Réti Zoltán: Londonban (1982)